

Sygn. akt IV U 349/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 r. w Olsztynie

sprawy R. R.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania R. R.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 7 kwietnia 2017 r. (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 349/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 07 kwietnia 2017 roku (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. uchylił orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 15 lutego 2017 roku nr (...) i w konsekwencji zaliczył R. R. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 30 kwietnia 2020 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 05-R.

Od powyższego orzeczenia, odwołanie złożył R. R. wskazując że nie zgadza się z wydanym orzeczeniem, wniósł o jego uchylenie. Skarżący w uzasadnieniu odwołania powołał się na naruszenie szeregu przepisów. Podniósł również, iż z uwagi na wykształcenie, doświadczenie i wiek zaliczenie go do stopnia lekkiego niepełnosprawności oraz do otwartego rynku pracy jest dla niego niezwykle krzywdzące i spowoduje wykluczenie z rynku pracy. Odwołujący wskazał, iż w przypadku pozbawienia go warunków chronionych zatrudnienia jedyną możliwością kontynuacji zatrudnienia będzie konieczność przekwalifikowania do pracy biurowej. Podniósł, że z uwagi na wiek, wykształcenie i doświadczenie głównie w pracy fizycznej pozostanie bez szans na znalezienie nowej, biurowej pracy.

Na rozprawie w dniu listopada 14 listopada 2017 roku sprecyzował, iż odstępuje od ubiegania się o przyznanie karty parkingowej z uwagi na pogorszenie stanu zdrowia i niemożność jazdy samochodem. Podtrzymał stanowisko odnośnie przyznania mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie. Wskazał ponadto, że stan zdrowia zainteresowanego w świetle zgromadzonych dowodów i kryteriów zawartych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jak również rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności nie dawał podstaw do zaliczenia odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i na dzień wydawania orzeczenia przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. w dniu 15 lutego 2017 roku przesłanki te również nie zachodziły. Wskazano, iż odwołujący nie jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, a zatem wystąpienie jednej z wymienionych przesłanek może być podstawą do ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji. Występujące u odwołującego schorzenia naruszają natomiast sprawność organizmu powodując w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i psychiczną, co zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy o rehabilitacji stanowi jedną z przesłanek kwalifikujących do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Skarżący, pomimo istotnie obniżonej zdolności do pracy, jest zdolny do podjęcia pracy na otwartym rynku. Organ orzekający wskazał, iż uwzględnił wszystkie przesłanki, które bierze się pod uwagę przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności. Nadto organ wskazał, iż kład orzekający uznał, iż przesłanką kwalifikującą skarżącego do lekkiego stopnia niepełnosprawności jest istotne obniżenie do wykonywania pracy, nie zaś konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie. Organ podkreślił również, iż przy wydawaniu decyzji skład orzekający wziął pod uwagę cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym zaświadczenia lekarskie wystawione przez specjalistę chirurgii urazowo-ortopedycznej. W ocenie organu zainteresowany nie spełnia przesłanek do pracy w warunkach chronionych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. R. cierpi na schorzenia stawów kolanowych (gonartrozę)

(d: dokumentacja medyczna k.11-28, akta WZON (...) dokumentacja orzecznicza)

Orzeczeniem z dnia 07 kwietnia 2017 roku (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. uchylił w całości orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 15 lutego 2017 roku nr SN. (...)(...)i w konsekwencji zaliczył R. R. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 30 kwietnia 2020 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 05 –R bez wskazań szczególnych dotyczących osoby Odwołującego.

(d: akta WZON (...) orzeczenie z dnia 07.04.2017 r. , orzeczenie z dnia 15.02.2017 r.)

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez R. R. i organ orzekający o stopniu niepełnosprawności stanu zdrowia Odwołującego, należało odwołać się do wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy.

Biegły lekarz ortopeda po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania stwierdził u odwołującego chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, określając symbol schorzenia 05-R. Biegły zaliczył Odwołującego do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Określił, iż daty powstania niepełnosprawności u Odwołującego „nie da się ustalić”. Ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter okresowy i istnieje od dnia 27 stycznia 2017 roku Przewidywany okres trwania niepełnosprawności określił do dnia 30 kwietnia 2020 roku.

W uzasadnieniu wskazał, iż badany posiada istotne ograniczenie zdolności do pracy w stosunku do osoby z takimi samymi kwalifikacjami. Nie wymaga okresowej pomocy osób trzecich do pełnienia ról społecznych. Brak jest natomiast znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się, zatem nie spełnia on przesłanek do uzyskania karty parkingowej. Biegły uznał Odwołującego za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim okresowo do dnia 30 kwietnia 2020 roku.

(d: opinia biegłego ortopedy - k.32-36)

Z uwagi na zastrzeżenia złożone przez stronę Odwołującą, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego.

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał poprzednią opinię, a nadto wskazał, że stan stawów kolanowych wykazuje obecność zmian zwyrodnieniowych i dolegliwości bólowych. Nasilenie tych zmian nie daje podstaw, aby stwierdzić, że opiniowany jest osobą niesamodzielną i wymaga czasowej lub częściowej pomocy osób trzecich do pełnienia ról społecznych. Biegły nie znalazł także żadnych podstaw do stwierdzenia, że Odwołujący ma znaczne ograniczenie w możliwości samodzielnego poruszania się

(d: opinia uzupełniająca biegłego ortopedy- k. 45)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. R. jako niezasadne, nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast według § 2 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110) powiatowe zespoły i wojewódzkie zespoły wydają odpowiednio orzeczenia o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16 roku życia; stopniu niepełnosprawności osób, które ukończyły 16 rok życia. Zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 5 i 6 przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej "osobą zainteresowaną", bierze się pod uwagę m. in.: ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych - poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Rozpoznając odwołanie R. R., Sąd winien zatem rozważyć, czy według kryteriów stosowanych wobec osoby powyższej 16 roku życia, stan zdrowia Odwołującego uzasadnia zaliczenie wymienionego do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

W powyższym zakresie Sąd oparł się na wnioskach opinii biegłego. Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd - wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

W ocenie Sądu – wbrew twierdzeniom Odwołującego – stan jego zdrowia nie daje podstawy do zakwalifikowania wymienionego do wyższego, niż lekki stopień niepełnosprawności.

Sporządzone w niniejszej sprawie opinie: pisemna i uzupełniająca biegłego ortopedy potwierdziły ustalenia, zawarte w zaskarżonym orzeczeniu, że Odwołujący jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania opinii sporządzonych przez biegłego ortopedę oraz wniosków w nich zawartych. Nadto należy zauważyć, że dowód w postaci opinii biegłego sądowego koresponduje z ustaleniami poczynionymi przez Wojewódzki Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności co do stopnia niepełnosprawności oraz w zakresie samodzielnego poruszania się. Odwołujący jest osobą samodzielną, zdolną do samodzielnego funkcjonowania.

Odnosząc się natomiast do kwestii spełnienia przez R. R. przesłanek określonych w ustawie Prawo o ruchu drogowym, Sąd pominął rozważania z tym związane albowiem Odwołujący na rozprawie w dniu 14 listopada 2017 roku wyraził swoje stanowisko poprzez stwierdzenie, „iż nie chce już karty parkingowej”

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc odwołanie oddalił.

SSR Monika Wawro